

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ล้างสมมุติทั้งมวล

วัวเต็มอยู่ข้างนอก ยังจะมาอีกนะวัว ดูว่าประมาณ ๕๐๐ ตัววัวอยู่ข้างนอก เต็มนี้กำลังมายังไม่ครบ เขาว่าจะถึง ๕๐๐ ตัววัว นี่ก็ไม่ใช่เรื่องเล็กเหมือนกัน ใหญ่โต วัวเหล่านี้ก็จะตายทั้งหมดนะ วัวที่เอามานี้จะตายทั้งหมด ถ้าเราไม่ไปไล่ถอนออกมาแล้วตายหมดเลย วัวที่เต็มอยู่นั้นมีแต่พวกจะตายหมด นี่เขาไปไล่ถอนมาๆ แล้วก็ปล่อย มอบให้ประชาชนผู้เสียใจให้แจกกันไปๆ ที่นี้คนมีจำนวนมากก็เลยให้จับฉลากเอา ถ้าไม่เอามาจะตายหมดวัว วัวนี้มาจะถึง ๕๐๐ ตัวฟังว่า

เมื่อวานไปไหน (โรงพยาบาลกุวานครับ) อย่างนั้นละไปมาแล้วจำไม่ได้ เมื่อวานนี้ไปส่งอาหารที่โรงพยาบาลกุวาน ไปมาแล้วลืมแล้ว วันนี้ต้องถามขึ้นอีก เมื่อวานไปไหนมา อย่างนั้นละ คือหุดเข้ามา ย่นเข้ามาๆ ความจำ สังเกตดูตัวเองถ้าเป็นแหตากไว้ก็เหมือนว่าจับจอมดึงเข้ามาเรื่อย หุดเข้ามาๆ ความจำมันหุดเข้ามาสู่จุดรวมคือจิต ความจำที่มันชานออกไป เหมือนเขาตากแหไว้ มันค่อยหุดเข้ามาๆ

เราพูดตามความจริงเลยละ สมเหตุสมผลที่มาสั่งสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลายนี้ไม่มีอะไรบกพร่องในหัวใจ สมบูรณ์แบบทุกอย่างแล้ว ที่เราพูดถึงเรื่องความบกพร่อง ของธาตุของขันธุ์ที่มันเปลี่ยนตัวของมัน ส่วนจิตไม่มีเปลี่ยน เมื่อถึงที่แล้วไม่มีเปลี่ยน ท่านว่านิพพานเที่ยง ก็คือจิตเที่ยงนั่นเอง จิตเที่ยงนั้นมันกลายเป็นธรรมชาติไปแล้วนะ ไม่ได้เป็นจิต เมื่อเข้าถึงขั้นตายตัวจริงๆ แล้วเป็นธรรมชาติ จะเรียกว่าจิตอะไรๆ นี้เรียกได้ตั้งแต่เวลาที่มีธาตุมีขันธุ์ จิตนี้ครองตัวอยู่เท่านั้น พอออกจากนี้แล้วก็ไปเป็นธรรมชาติไปเลย

ให้มันชัดอย่างนั้นวิชาการปฏิบัติ นี่พูดออกมาด้วยความชัดเจนในจิตใจ หายสงสัยในโลกนี้ เรียกว่าล้างป่าช้าก็ไม่ผิด พูดให้ฟังชัดเจน ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราที่เราล้างป่าช้า การเกิดตายมาก็ก็บ่ก็กลับ ตายทับถมกันมาตลอดเวลา ภาพใดชาติใดสูงๆ ต่ำๆ ลุ่มๆ ดอนๆ ประมวลลงมาล้างกันหมดในชาตินี้ให้เรียบริ้อยไปเลย นี่ละคุณค่าแห่งการปฏิบัติธรรม

เวลาปฏิบัตินี้เหมือนจะตายนะ จะเข้าขั้นสลบไสลก็มี แต่ไม่เคยสลบก็บอกไม่สลบ แต่เรื่องหนักนั้นหนักมากที่เดียวการปฏิบัติธรรม ใครยังไม่ได้ฆ่ากิเลส รบกับกิเลสเสียก่อนอย่าว่างานนั้นหนักนี้หนักนะ อย่าเอามาพูด งานหนักมากที่สุดคือกิเลส แผลมคมครอบโลกธาตุด้วยความฉลาดของมัน เวลาที่ออกจากใจจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย หนักมากที่เดียว

นี่ก็เป็นอันว่าสุดสิ้นละ ชาตินี้เป็นชาติสุดสิ้น ล้างหมดเลยบรรดาสมมุติทั้งหมด ในสามแดนโลกธาตุจะไม่เกาะไม่แหวะที่ไหนเลย พุดให้ชัดเจน ผลของการปฏิบัติธรรม เป็นอย่างนี้ละ ธรรมพระพุทธเจ้าคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ขอให้ปฏิบัติเถอะนะ สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วๆ สุวากขาโต ภควตา ธมฺโม นั้นประกาศบ้าง อยู่ทุกวันทุกคืนเราสวดมนต์อยู่ แต่เรามันไม่ชอบละซิ ท่านตรัสไว้ชอบ แต่เราดำเนินตามท่าน มันไม่ชอบ ออกนอกกลุ่มนอกรทางไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นละ มันถึงผิด ๆ พลาด ๆ ไปเรื่อย เอาให้มันตรงแนว ๆ แล้วแนวเลยเรื่อยมา

นี่ก้าวเดินมาถึง ๙ ปีเต็มนะ พัดกับกิเลส ๙ ปีนี้เหมือนตกรกทั้งเป็น ทุกข์มาก เรา คือทำอะไรมันจริงจังทุกอย่าง ไม่ได้เหลาะแหละทำอะไร จริงจังทุกอย่าง ถ้าลงได้ทำกับกิเลสนี้กิเลสไม่ตายเราตายเท่านั้น ชัดกันเลยอย่างนั้นตลอด ๙ ปี ผ่านได้ ตั้งแต่พรรษา ๗ ออก ถึงพรรษา ๑๖ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ นั้นละเป็นวันล้างป่าช้า เกิดแก่เจ็บตายหมดโดยสิ้นเชิงจากหัวใจ ตั้งแต่วันนั้นมาจนกระทั่งปานนี้ละ

นี่ก็อ่อนลงทุกวันนะ อ่อน อ่อนลงทุกวัน แทนที่จะมาเป็นหวังธาตุชั้นธเจ้าของ กลับไม่เป็นหวัง กลับหวังโลกที่ไม่เอาไหน ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ธรรมเป็นธรรมล้วน ๆ มีคุณค่ามีราคามาเท่าไร ใ้เราก็เลวล้วน ๆ มาเรื่อย มาขัดกันอยู่อย่างนี้แหละ ความเลวของกิเลสตัณหาที่ละมันเข้าไปลบธรรม ธรรมเลยตั้งตัวไม่ได้ เอาให้มันหายลงไปหมดแล้วไม่มีอะไรมากวนใจ นั้นแหละแสนสบาย ท่านว่า นิพพานํ ปรมํ สุขํ นิพพาน เป็นสุขอย่างยิ่ง ไม่มีอะไรเสมอเหมือนเลยก็คือนิพพานของท่านผู้บริสุทธิ์นั้นแหละ จิตบริสุทธิ์แล้วไม่ต้องถามหานิพพาน ถามหาอะไร พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นอันเดียวกันหมดเลย ฟังซิ

คำพูดคำนี้เอามาจากไหนนี่ คำพูดอย่างนี้ อูตรีเอามาหรือ ถอดออกมาจาก หัวใจนี่ เป็นอันเดียวกันหมดเลย เหมือนน้ำมหาสมุทรทะเลหลวง ฝนจะตกมาจากเมฆ ก้อนใด ๆ ลงนั้นเป็นน้ำมหาสมุทรหมด อันนี้บรรดาผู้ปฏิบัติศีลธรรมสร้างบารมีของตน ก็เหมือนฝนตกลงมา เมื่อเข้าถึงที่แล้วก็เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานเหมือนกันหมด

ธาตุชั้นธก็อ่อนลงทุกวัน ไปไหนมาไหนอ่อน ลำบาก อ่อนมาก ความหวังโยโลก สงสารก็หวังมาก แทนที่จะหวังเจ้าของที่ล้มลุกคลุกคลานนี้ก็กลับไม่หวังนะ ไปหวังข้างนอกนูน เป็นอย่างนั้นละ ห่วงนั้นห่วงนี้เรื่อยไป ภาวนาให้จริงให้จังบ้างใครก็ดี กิเลสมันหนักมากนะ ไม่เอาจริง ๆ จัง ๆ ไม่ถึงมันละ ต้องเอาให้หนักกับกิเลส หนักกับกิเลสนี้เรา ไปเกี่ยวกับเรื่องการอดข้าวนะ คืออดอาหารมันดี ไม่มีใครบอกใครสอนมันก็ไม่รู้แหละ ทำด้วยความสมัครใจของตัวเอง เห็นว่าการอดอาหารนี้ภาวนาดีก็มีแต่อด ๆ จนกระทั่ง ท้องเสีย ก็ไปได้ยาหมอตั้งมา

เราไม่รู้ว่าจะตายกี่หนนะ แต่ก็ฟื้นมาได้ ๆ เรื่อย ๆ ครั้งสุดท้ายนี่ก็เป็นยาหมอเต็ง คือท้องนี้เสียหมดแล้ว ตั้งแต่นั้นละตั้งแต่อุดอาหารมา ไม่นั่นจ้งหัน ๆ ที่นี้ท้องมันก็เสีย ที่นี้พอกลับมาจ้งหันแล้วท้องมันก็เลยเสียมาเรื่อย ๆ จนวาระสุดท้ายมันจะไปจริง ๆ ได้ยาหมอเต็งละมาจ้งหันเข้าไป ยานี้สำคัญมากนะ มันจะตายหลายหนแล้วละ แต่มันก็ไม่ยอมตาย ฟื้นขึ้นมาได้ ครั้งสุดท้ายนี่ก็ยาหมอเต็ง เราไม่ลืมคุณของหมอเต็งนะ

มันจะชนพรรษาที่เท่าไรนะ ๘๔ หรือ ๘๕ ตอนนั้นรู้สึกว่ามันหนักมาก เรายังถ้าไม่มี ยาเข้ามาแก้ไขแล้วให้ทำเมรุไว้เลยละนั่น ถึงได้ให้เขาทำเมรุไว้ พอติยาหมอเต็งปู้บเข้ามา เมรุก็พังไป เผาคนอื่นไปเรื่อย ๆ เลยเผาท่านปัญญา ตกลงเลยไม่ได้เผาเรา นียา หมอเต็งมาฟื้นขึ้นมาได้ มันจะตายหลายหน แต่ไม่ยอมตาย มีตั้งแต่เรื่องความเพียรนะ ที่ทำให้ท้องเสีย เหล่านี้มีแต่ความเพียรทั้งนั้นละ คือไม่สนใจกับการจ้งหัน เราไม่เคยคิด เคยนึกว่าท้องมันจะเสียเพราะการอดอาหาร แต่มันเสียได้ จึงได้มาเตือนหมู่เพื่อน การ อดให้รู้จักเวล่ำเวลาพอดีบพอดี อย่าอดจนเกินไป เรายังมันเกินไป ทุกอย่างเกินไป ไม่ ค่อยจ้งหัน ๆ บทเวลาตั้งหลักได้แล้วที่นี้ท้องจะพังละ ร่างกายจะพังที่นี้ พอจิตใจตั้ง หลักได้ปู้บร่างกายก็จะพัง ก็ได้ยาหมอเต็งละมาจ้งหัน ค่อยฟื้นขึ้นมาทุกวันนี้ จึงได้สั่งสอน โลกทุกวันนี้ มันฟื้นขึ้นมา เอาละให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ